

Казка переказана Іжачком-Розумничком

ПРИНЦЕСА НА ГОРОШИНІ

За давніх часів жила принцеса, яка помічала всі недоліки навколо себе. Уявіть: вона могла помітити свіжі сліди на траві, та й ще сказати, чиї вони були. А якщо ви шукали якусь книгу, Принцеса знала, на якій полиці в бібліотеці шукати, і скільки книг потрібно переставити, щоб знайти її. Але принцеса тримала свої спостереження при собі – бо хто захоче весь час таке слухати?

Проте щодня і щомиті вона щось помічала.

Принцеса жила у замку, де все було охайно і на своєму місці. Слуги в замку постійно прибирали та ставили все на свої місця. Стіни замку були білими, яскравими та начищеними до блиску.

Одного разу, коли принцеса їхала у своїй кареті, стукіт кінського ходу та легке постукування дощу по віконцю заколисали її. Раптом небо спалахнуло. Блискавка, і потім пролунав гучний тріск зламаного дерева. Кінь підскочив. Принцеса прокинулася від цього галасу. Принцеса подивилася у вікно. Візник кричав, бо впав з карети і лежав на землі! Він швидко зник з поля зору, коли її кінь помчав геть, а вона все ще була всередині екіпажу!

Принцеса зрозуміла, що треба діяти. Вона швидко відчинила вікно карети і вилізла назовні. Вона схопилася за одну віжку, а потім за іншу. Через дощ, її сукня вся промокла і забруднилась, але Принцесі було не до того. Вона обережно смикнула віжки, і кінь знову піднявся на дибки.

За просвітом високих бур'янів попереду вона могла зрозуміти, що там може бути стежка. Звичайно, ця стежка виведе до дороги, і вона зможе повернутися додому. Опинившись на стежці, вона подивилася праворуч і ліворуч, шукаючи знайому ферму чи перехрестя. Але вона нічого знайомого не побачила. Де вона взагалі була?

На небі темніло. Принцеса знала, що вже час їй і коню треба відпочити, попити води. І вона вже зголодніла. Над верхівками дерев на пагорбі, що знаходився трохи далі, вона помітила шпиль замку. Королівська родина, можливо, буде достатньо милосердною, щоб запропонувати їй теплий обід та ліжко для відпочинку. Вона знайшла стежку біля підніжжя пагорба і пішла нею до замку.

Шлях був крутим і кам'янистим, тому вона вела коня обережно. Але карета наїхала на корінь дерева, і щось тріснуло! Колесо зламалося.

А знаєте, що було далі?

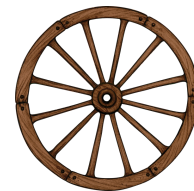

Роздруківка у подарунок - Історії з Іжачком-Розумничком - www.ebooks4ukrkids.org/uk/kazky/

На відстані вона помітила м'які гілки плакучих верб. Вона знала, що це означає, що поруч має бути вода, ймовірно, ставок, оскільки плакучі верби люблять рости біля води. Там їй кінь міг би освіжитися. А вона могла б подивитися, чи їй вдасться полагодити карету.

Але тут знов пролунав тріск. Карета почала скочуватися назад, а потім з гуркотом покотилася вниз пагорбом. У відчаї принцеса не могла нічого зробити, окрім як дивитися, як карета котиться геть..

Тук-тук-тук, відчиняйте! Хто їй почує за цієї зливи? Через кілька хвилин служниця, тримаючи над головою хустку, відчинила ворота замку. Невідомо, хто більше здивувався – служниця, побачивши дівчину, змокну і вкриту багнюкою з ніг до голови, чи принцеса, приголомшена тим, що вона встигла побачила крізь ворота, коли вони зі скрипом відчинилися.

Принцеса спитала, чи може вона залишитися на ніч, і служниця люб'язно провела її на територію замку. Принцеса подивилася навколо. Так, як вона і помітила спочатку, усюди був безлад. Зламані колеса, повалені сараї, запущені сади, дрібні тварини, що шкреблися під уламками. "Я можу лише уявити, як виглядає цей замок всередині," – подумала вона здригаючись. Проте, коли потрібно місце для ночівлі, деякі речі можна і проігнорувати. Тож вона усміхнулася служниці. Підійшовши до парадних дверей замку, служниця провела принцесу до великої зали. «Зачекайте тут, будь ласка, пані», – сказала вона.

«Дякую», – відповіла принцеса.

Оце так видовище було в тому замку! По всій великій залі були розкидані м'ятий одяг, поламані кошики, гори пасків, капелюхів, шарфів, взуття, оксамиту й шовку, і хтозна-чого ще. Звісно, принцеса була вражена, але ж вона принцеса, зрештою, і нічого не сказала. Служниця переступала через гори безладу, пробираючись через велику залу.

Десь здалеку принцеса почула, як служниця сказала: «Ваша Величність, тут молода пані, каже, що вона принцеса». «Каже?» – різко сказала королева. «Ти їй не віриш?»

Служниця відповіла: «Якщо дозволите, Ваша Величність, юна пані говорить, як принцеса. Але вона не схожа на жодну принцесу, яку я коли-небудь бачила». «Гм!» – сказала королева. «Приведи її до мене».

Принцеса пішла за служницею через велику залу. Поки вони йшли, Принцеса помітила кілька картин на стінах. Кожна наступна картина висіла під все більш нерівним кутом, ніж попередня. Проте сміливі, барвисті мазки пензля вразили її. У них було щось особливе. Одна картина зображувала яскраві квіти, інша – сяючі зірки в небі, інша – жвавий сільський ринок просто неба.

А знаєте, що було далі?

Це змусило принцесу згадати про величезні білі стіни в її рідному замку. Чомусь ті порожні стіни здавалися холодними та непривітними.

«Не гайся!» – різко сказала Королева Принцесі. «Підійди ближче, щоб я тебе бачила». Принцеса підійшла до королеви і вклонилася.

«Ти кажеш, що ти принцеса?» – спитала королева. «Так, я – принцеса», – сказала вона, роблячи реверанс.

«Напевно, ти не очікуєш, що я повірю, що юна леді з брудом на обличчі та сукні – справжня принцеса!» – сказала королева. «Де твої слуги? Де твоя карета? Смію сказати, ти схожа на будь-яку іншу юну леді, яка приходить сюди і каже, що вона принцеса, лише щоб вийти заміж за мого сина, принца!»

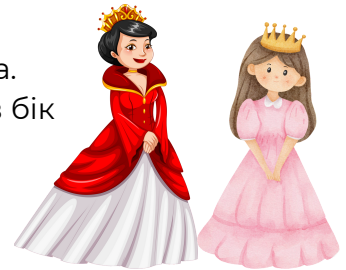
«Ваша Величносте!», – сказала принцеса, змінюючи тему і швидко міркуючи.

«Дозвольте мені довести свою вартість. Якби ви могли запропонувати мені місце для ночівлі тут сьогодні ввечері, я була б дуже вдячна».

«Що може зробити така, як ти, для мене?» – різко сказала королева.

«Можливо, я трохи наведу порядок?» – Принцеса махнула рукою в бік кімнати. При цьому картини знову привернули її увагу.

«Бачу, тобі подобаються роботи мого сина», – сказала королева лагіднішим тоном.

– Хтось прийшов, мамо? – спитав голос, що долинав з-за дверей кімнати.

– Одна дівчина, яка каже, що вона принцеса, – відповіла королева.

– А цій відвідувачці, – мовив принц, – подобаються мої картини?

– Дуже, якщо вони Ваші, – сказала Принцеса. – Не можу пояснити чому, але вони мене тішать.

Принц засяяв. – Чути таке від вас, теж мене тішить, – сказав він.

– Ця юна леді пропонує прибрати тут, – мовила Королева, – в обмін на місце для сну. Навіть не знаю, навіщо їй цим морочитися. Тут усе чудово!

– Ну, мамо, може, не зовсім чудово, – сказав Принц, відсуваючи ногою кілька клубків пряжі. – Сьогодні декілька городян прийшли до замку, щоб вирішити свою суперечку, але інші учасники суперечки вже приходили три дні тому.

– Що за нісенітниця! – сказала Королева. – Чому вони не прийшли одночасно?

– Ми наказали нашим слугам передати їм повідомлення з часом приходу, але ніхто не зміг знайти аркуша, щоб записати повідомлення. Тому служник мав запам'ятовувати послання і певно переплутав дату, – відповів принц. Служник, соромлячись, відвів погляд.

Що ж було далі?

- І ти пам'ятаєш, що сталося на нашому королівському балу, – сказав принц.
- Ти маєш на увазі той, на який ніхто не прийшов доки не минуло кілька днів!
- сказала Королева.
- Це тому, що запрошення загубилися, – сказав принц. – Ніхто точно не знав, якого саме дня відбудеться бал.
- Королева повернулася до принцеси. – Гадаю, трішки прибрати було б непогано. Але зроби це швидко!
- Так, Ваша Величносте, – відповіла Принцеса.

Королева з Принцом покинули велику залу, а Принцеса взялася до роботи. Вона зібрала до купи всі однакові речі: усі паски – в одному місці, застібки – в іншому; оксамит і шовк склала складені у дві купи; розбиті кошики відокремила, щоб їх полагодити (або, можливо, викинути); а "хто-зна-що" склала збоку.

Принцеса стягла простирадла з меблів. Під ними вона побачила різьблену дерев'яну шафу з порожніми полицями. «Ось де багато речей можна розмістити!», – подумала принцеса. Незрозумілі дрібнички вона розклала на поверхнів меблів. Вона вирівняла картини на стіні. Потім вона відійшла і усміхнулася. Який охайний тепер вигляд мала велика зала! А з яскравими, сміливими картинами це справді було напрочуд гарно.

Коли Королева з Принцом повернулися, вони не могли повірити своїм очам. Справді, вперше за роки вони побачили підлогу повністю! Підлога була викладена великою білою та чорною мармуровою плиткою, як шахівниця, – хто б подумав? Принц був захоплений тим, як його картини були повішені рівно. Він повернувся до Принцеси, і вона усміхнулася. Багато речей, які вона розклала на меблях, були давно втраченими скарбами, тепер віднайденими Королевою та Принцом. Навіть служниця знайшла медальйон, який вона колись давно загубила у безладі.

«Я хочу, щоб усе залишилося так», – сказав Принц.

«Сину!» – сказала Королева. – «Ході зі мною зараз. Треба поговорити».

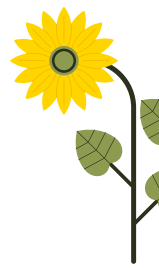
Вони вдвох пішли на королівську кухню. Королева сказала: «Ця дівчина, можливо, достатньо розумна, щоб гарно розставляти речі, але це могла зробити будь-яка служниця. Це не означає, що вона справжня принцеса».

«Мамо», – сказав принц, – «чому має значення, чи вона принцеса?»

«Ти прекрасно знаєш чому!» – відповіла його мати. «Ти – принц і можеш одружитися лише на справжній принцесі. Я дуже добре бачу, як ви поглядаєте один на одного – не думай, що я не бачу! Сьогодні ввечері я дізнаюся, чи вона справжня принцеса, чи ні!» Потім Королева покликала служницю, але Принц вже нічого не почув з тієї розмови.

Що ж було далі?

Увечері служниця провела принцесу до кімнати, де вона могла залишитися на ніч. Посеред кімнати було складено 20 матраців, один на одному. До тої купи матраців була притулена дуже довга драбина, щоб принцеса могла залізти на самий верх. «Невже тут усі сплять на такій купі з матраців?» – спитала принцеса.

«Не зовсім, пані», – відповіла служниця і більше нічого не сказала.

Принцеса видерлась нагору, хоча і було дивно, що їй довелося залазити так високо, щоб просто лягти спати. Вона встигла на усіх цих матрацах, але як би вона не старалася, не могла заснути. Ще й саме посередині матрацу щось муляло. В такі моменти їй хотілося б не помічати такі дрібниці.

Вона мусила перевертатися, щоб уникати того місця, але, оскільки це було саме посередині матрацу, це було важко робити, ще й коли ти сонна.

Наступного ранку під час сніданку королева побажала принцесі «доброго ранку» і запитала як та спала.

«На жаль, Ваша Величносте, не дуже добре», – сказала принцеса. «Я майже не заплющила очей всю ніч. Було таке відчуття, ніби під матрацом лежить щось дуже маленьке і тверде, як горошина».

«То ж, моя дорога!» – королева посміхнулася і це була перша посмішка, яку принцеса побачила від неї. «Я попросила свою служницю», – сказала королева, «покласти одну горошину під матраци. Тільки справжня принцеса змогла відчути таке. Отож Ви справжня принцеса!»

«Так, дякую», – сказала принцеса, роблячи реверанс.

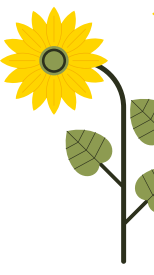
«Ти маєш негайно вийти заміж за мого сина і переїхати до цього палацу!» – сказала королева. І Принц з надією подивився на принцесу.

«Можливо, трохи зачекаємо», – швидко відповіла принцеса. «Мені подобається ваш син, я не заперечую. Але спершу, дозвольте мені показати всім тут, як підтримувати порядок у замку. Не складно тримати порядок, коли кожен знає свою роль. Поки я залишусь тут, ми з вашим сином можемо проводити більше часу разом».

«Хай так!» – сказав принц.

Що ж було далі?

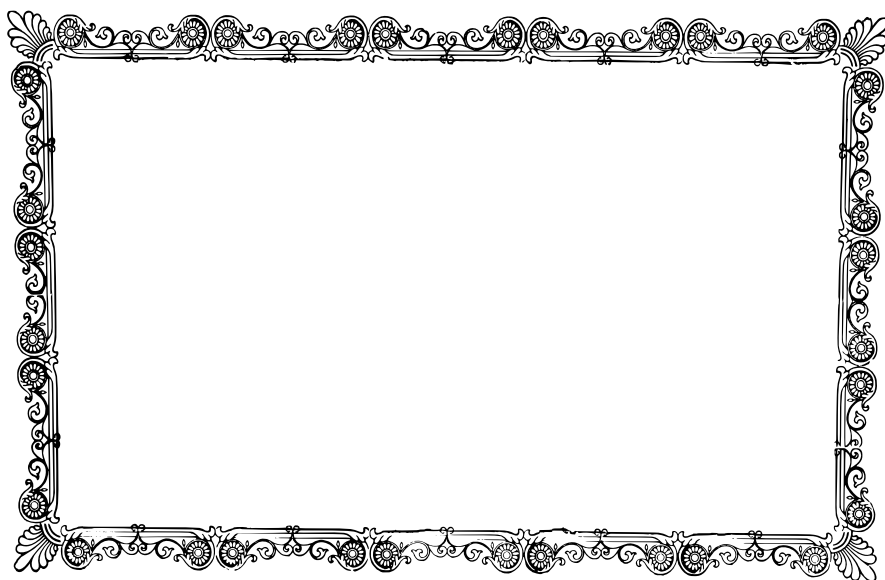
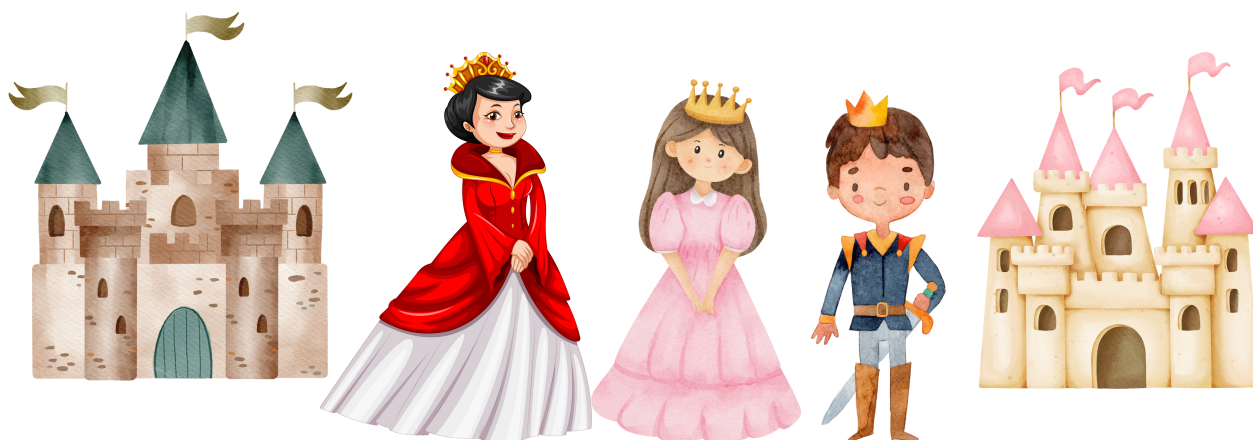

У наступні дні принц і принцеса багато часу проводили разом. Як ви можете собі уявити, вони ще більше закохалися один в одного. Тим часом весь замок було упорядковано. Повний енергії принц малював одну картину за одною.

Він навіть намалював великий портрет принцеси і повісив його посередині великої зали. Майже кожна ділянка стін в замку тепер була завішана веселими, теплими картинами. Принцесі подобалося на них дивитися, а принцові подобалося дивитися на неї. Невдовзі принц і принцеса зрозуміли, що хочуть бути разом завжди.

На їхнє весілля, цього разу, всі в королівстві точно знали, коли відбудеться королівська подія: по всьому королівстві було розклеєно листівки та оголошення з правильною датою. У день весілля всі гості з'явилися вчасно, як і належить. Усі чудово провели час, і принцеса з принцом жили довго і щасливо.

Намалюй тут замок в якому б ти хотів жити, якщо була принцесою або був принцом.

